ta olli, kui agga nende palk olleks nattuke ſurem olnud!

Neil olli jubba kaks lapſokeſt, poeg ja tüttar nago issa emma ſuuſt mahha kukkunud; poial issa kähharad juukſed, tütrel emma taewa karwa ſinniſed ſilmad.

„Agga ſõbber," ütles Kustaw ühhel päwal, kui nelja ſilma al ollime, „tulleb mo lastele weel mõnni õdde wõi wend jure, ſiis ma lippan pakko!" Ta naeris kül ſeal jures, agga kes tedda nenda tundis, kui minna, ſe wõis kül nähha, et nut naero tagga kaugel ei olnud.

Nelli kuud pärraſt ſedda olli ta töeste ühhel päwal metſa jooksnud, agga pea jälle taggaſi tulnud. Anna ſurrus omma kolmat lapſokeſt rinna wasto ja nuttis. Perre kaswis agga palk ei kaswanud. Silmad jookſid wet ja ſüdda ohkas.

„Ärra nutta mitte, mo kallis Anna," tröösstis Kustaw, „kus 4 ſõnud ſaid, ſawad eddespiddi 5 ka. Egga Jummal meid ommeti nälga ſurra ei laſſe, kui temma peale lodame. Ma jättan nüüd ka pibo mahha, et ſe jaggo jälle taggaſi jääks."

Sedda ei tahtnud Anna mitte ſallida. Ta ütles, temma tahta parrem nälga kannatada, kui et Kustaw peaks pibo nurka wiskama; ſe olla muidogi ta ainus melejahhutus. — Kül ma olleksin ſeal head nõu andnud, agga mis annab ſe, kennel ommal tühhi käsſi on? Mo omma luggu ei olnud ka ſel aial parrem, ni hea kui ta nüüdke on.

Ühhel päwal pärraſt ſedda ollin ma jälle nende jures. Annal ollid nuttuſed ſilmad. Ma küsſiſin Kustawi käeſt, mis ta naeſel wigga piddi ollema? Temma ei teadnud, waid läks kambre järrele kulama. Seal kuulſin ma läbbi ukſe naeſe nutmiſt ja mehhe tröõstimiſt. Wimaks tullid möllemad tuppa. Anna ſilmad ollid alles wet täis. Ta hoidis mehheſt kinni ja nüüd ſain ma kuulda, miks ta olli nutnud. Kustaw olli tänna waewalt paar ſõnna temmaga räkinud, ja nenda olla luggu igga pääw. Koliſt lõunele, lõunelt jälle koli; õhto ja hommiko istuda